

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Triplex Statvs; Ecclesiasticvs, Religiosus, & Sæcularis

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663**

Cap. 7. Circa eos, à quibus Tributa possint iustè imponi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80707](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80707)

SECTIO SECVNDA.

De Tributis Dubia.

CAPVT VI.

*Circa eos, à quibus Tributa
possint iuste imponi.*

DVBIUM I.

*Potestas imponendi Tributa competit
ex natura rei solis Principibus
supremis?*

22
*Solis Prin-
cipibus su-
premis co-
petit.*

COMPETIT quidem, quia accipiens à populo eam authoritatem, ab ipso consequenter accipit necessaria ad sui sustentationem status, & ad necessitates publicas, & ad stipendium ministris inferioribus soluendum, militibus, Ducibus, &c. Sicut enim operario debetur merces, & stipendium, sic Principi debentur à populo necessaria ad dignitatem sustinendam. Alij autem, qui non sunt Principes supremi. Et non habent sua munera à populo non debent exigere stipendium nisi à Principe supremo, à quo officium accipiunt. Quare non possunt populo tributa imponere, nisi ex speciali Principis concessione. Sic Lessius libro secundæ cap. 33. dubio tertio numer. 13.

23
*Non
competit
solis Prin-
cipibus su-
premis.*

Non competit, quia in Republica libera, Magistratus etiam inferiores accipiunt à populo potestatem, siue à Republica, à qua iuste stipendium possunt exigere: Ergo possent etiam ad hunc finem populo tributa imponere, quod tamen est aperte falsum. Et quia tributa non solum imponuntur pro stipendio Principi debito ad suam dignitatem sustinendam. Sed etiam pro aliis boni publici necessitatibus occurrentibus. Certum autem est, quod Gubernator, & alij Magistratus à supremo Principe constituti possunt aliquando ex iusta causa boni communis exigere à ciue priuato rem ipsius, ut necessitati comuni subueniatur. Ad quem finem possunt equos ciuis priuati occupare, domum auferre ipso etiam inuito saltem soluto pretio, ut opus publicum, ac necessarium fiat, periculo virgæ, & alia eiusmodi. Sicut ergo ob necessitatem communem potest Gubernator obligare hunc ciuem ad rem suam impertiendam: cur non poterit ob eandem necessitatem communem obligare singulos ciues ad contribuendum modicum, ut necessitatis succurrant? Plus enim videtur esse auferre ab vno aliquid magnum, quam à multis parum,

quod videtur esse tributum exigere. Sicut ergo illud primum non superat ordinariam Gubernatoris subordinatam potestatem, nec hoc secundum eam superabit. Igitur ex natura rei loquendo non est iura, aut contra potestatem habentis alium superiorem posse imponere tributa, seu contributiones necessarias ad munus sibi commissi rectam executionem Ita Cardin. de Lugo. 10.2. de iust. d. 36. n. 5.

Cum eo opinor, si de natura rei loquamur. De facto tamen certum est, id non posse ab his fieri Gubernatoribus sine speciali supremi Principis concessione, vel commissione, quia de facto Principes supremi hanc potestatem sibi reseruant, nec censentur illam concedere in ordinaria gubernativa potestatis concessione, nisi id expriment. Torum ergo hoc pendet ex supremi Principis voluntate, qui potest gubernandi potestatem concedere sine, vel cum hac limitatione. De facto autem semper limitare eam intelliguntur adeo, ut etiam si Rex constituat aliquem vicarium suum, ut Vice-regem generalem, eique Regalia concedat, non censetur adhuc hanc potestatem concessisse, nisi exprimat. Sanchez à Lugo citatus ubi supra.

DVBIUM II.

*Ciuitas, vel communitas Principem
superiorem habens, potestne
aliquando Principis facultate
contributiones ad publi-
cas necessitates imponere?*

POTEST quidem imponere quedam onera, quæ Collectæ vocantur, vel ad reparanda moenia, pontes, vias, modò non imponantur peregrinis & id fiat conuocatis ciuibus, vel legibus qui eorum vocem habent, quia hæ Collectæ annuentibus ciuibus acquiritur non videntur esse tributa. Sic Caiet. sum. v. Vestigalia ini- qua Lessius l. 2. cap. 33. dub. 3. numero 15. Valquez opusc. de restitutionib. dub. primo numer. 5.

Minimè potest eiusmodi contributiones imponere. Quia quod illæ vocentur Collectæ vel vestigalia, aut tributa, parum refert, & in re tributa sunt. Quod autem non extorqueantur ab inuitis, sed à consentientibus non sufficit. Nam quando minor pars dissentit, adhuc ab omnibus exigitur, & illi qui dem inuiti soluant: Ergo ex præcepto superioris obligantis, qui alius esse non potest, nisi communitas quæ eo casu obligat subditos: Habet ergo iam communitas illa potestatem

ad imponenda tributa sub collectarum nomi-
ne. Ita Cardinal. de Lugo tom. 2. de iust. d.
36. num. 7.

27
Placet sen-
tentia hæc.

Placet Doctoris sapientissimi obiectio.
Vnde ne concedamus communitatem habe-
re de facto potestatem ad tributa impo-
nenda dicendum est, ex natura rei posse
ciuitatem sub principis dominio existentem,
ad sui gubernationem contributiones nec-
essarias ciuibus imponere, si id à principe
non prohibeatur, vel si eius consensus
tacitus, vel expressus accedat: prout de
facto accedit ad eiusmodi collectas, quas
vel lege & concessione expressa in certis
casibus imponere permittuntur: vel certe ex
tacito principis consensu, qui hanc consuetu-
dinem agnoscens, & non prohibens, eo ipso
videtur, tacitum consensum exhibere. Pote-
stas ergo extenditur tam, quoad quantitates
quam quoad personas, quæ soluere debent,
& quoad alias circumstantias, quantum prin-
cipis concessio extenditur. Quæ in variis locis
varias limitationes, aut extensiones habet iux-
ta varias leges & consuetudines municipales,
quæ consulendæ sunt, ne excedantur.

DVBIVM III.

*Consuetudine potestne acquiri in noua
Tributa imponendi?*

28
Non potest
acquiri.

Acquiri non potest, quia id supponitur
in Cap. super quibusdam. Vnde con-
suetudine præscribi ius potest aliquod
tributum exigendi, de cuius exactionis ini-
tio memoria non extat: non tamen potest ac-
quiri ius imponendi noua tributa, vel illud
primum augendi. Neque enim ex hoc, quod
aliquis possit aliquod tributum exigere, sequitur
quod possit noua imponere, vel illud augere:
vti constat ex iis, qui à Rege emerunt ius exi-
gendi suis in oppidis tributum, quod Regi
soluebatur. Nec textus in Cap. super quibus-
dam loquitur de iure imponendi noua tri-
buta, sed de iure exigendi illud, quod ab
immemoriali exigere talis Dominus assolet.
Sic Alfonso de Castro l. 1. de lege panali, c.
11. corollar. 2.

29
Acquiri
potest.

potest equidem, quia consuetudine
etiam præscribi potest ius supremi prin-
cipatus, quod secum affert potestatem
etiam noua tributa imponendi. Ita Me-
tina, Syluester, Angelus, Tabiena,
Gabriel, Decius, Panormitanus, & alij, quos
affert, ac sequitur Sanchez l. 6. consil. cap. 4.
dub. 4. Molina tom. 3. d. 666. num. 2. Valquez
hic §. 1. dub. 1. n. 6.

30
Hanc præ-
fero sententia.

Verius hoc, sed ubi non est lex prohibens
præscriptionem iuris exigendi tributa, vel il-
la imponendi, prout est in Hispania. Porro
consuetudo imponendi aliquod tributum,
non dat ius imponendi alia, vel illud augen-
di. Ad hoc enim requiritur consuetudo etiã
immemoralis imponendi noua, vel anti-
qua augendi tributa.

DVBIVM IV.

*Princeps infidelis potestne Tributa im-
ponere à Christianis per eius Re-
gnum transeuntibus soluenda, li-
cet Regnum illud Princeps infide-
lis à Christianis Rege usurpauerit?*

Minimè potest, quia Christiani merca-
tores, v. gr. per illud Regnum tran-
seuntes, non tyranno illi, sed proprio
Domino tributa debent. Ergo Princeps ne-
quit ab eis tributum exigere. Sic D. Anto-
nin. Hostiens. Tabie. Archidia. Angel. Ro-
sel, quos affert Sanchez l. 6. consil. capite quarto
dub. 5.

31
Non potest.

Potest equidem, tributa huiusmodi infide-
libus principibus, tyrannis etiam debentur.
Nam hosti est fides seruanda. Cap. Innocens
dem.
2. 2. q. 1. & Cap. Noli 2. 5. q. 1. Et quia licet
Princeps infidelis iniuste alienum Regnum
usurpet: illud tamen dominium non perti-
net ad mercatores transeuntes, sed ad Prin-
cipem Christianum cuius regnum illud erat.
Quare non possunt mercatores Christianicolæ
illi compensare sibi, tributum usurpatione. Ita
Reinerius apud Syluestrum vers. Gabella 3.
q. 4.

32
Potest qui-
dem.

Probabilius distingo inter Principem in-
fidelem iusto titulo Regnum possidentem, &
illum, qui iusto titulo illud possidet iniuste
à Christianis ablatum. Primum dixerim Prin-
cipi etiam à Christianis tributa deberi tran-
seuntibus, vel mercatoribus. Secundò mini-
mè nisi præcedat pactum de illis soluendis.
Primum partem probo. Quia ille est verus,
ac legitimus Princeps, quare ab omnibus
iure naturæ ei tributum est debitum. Ergo sicut
Christiani transeuntes per alterius Principis
Christiani Regnum debent, illi tributa
iusta soluere: Sic etiam debebunt transeuntes
per legitimi Principis infidelis Regnum. Se-
cundam ostendo, quia illi non sunt veri Re-
ges, nec titulum habent: ergo eorum leges non
obligant, utpote à potestate
non habente conditæ: & conse-
quenter tributum illi non obli-
gat Christianos illac tran-
seuntes. Mecum San-
chez ubi
supra.

33
Probabi-
lius distin-
guo.